

ŞİKÂYET Mİ? HAYIR...

Alparslan YILMAZ—Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Sadece son sınıf öğrencilerinin yazılarının olacağı bir dergi çıkarma teklifi ile geldiğinde Nilay, öğrenciler yazı yazarlarsa seve seve onlar için bir dergi çıkarabileceğimizi söyledim. Ama uyardıktan da edemedim: “İşin çok zor.” Son sınıf öğrencilerine duyuru yapıp yanıma gelişi hatırlıyorum Nilay’ın: “Hocam, kırkın üzerinde öğrenci yazı yazacağını söyledi.” Yazıları toplaması için ona iki ay süre verdim; bana Mayıs ayında teslim etmesini, en geç Mayıs ortasında yazıları bana getirmesini söyledim. Hülasa yazılar bana Haziran ayında geldi. Bana gelenler on yazı bir şiir. Kırkın üzerinde öğrenciden sadece on biri yazı verebilmişti Nilay’a.

Bu duruma şaşırdığımı söyleyemem. Her yıl son sınıf öğrencilerinin bir şeyler yapmayı isteyip de üniversiteye hazırlığın bütün dünyalarını kaplamış/karartmış olmasından yapamadıklarını biliyordum. Bu sene de farklı bir durum olmayacaktı. Ama aslında beklediğimden daha fazla yazının çıktığını söyleyebilirim. Ben en fazla beş yazı bekliyordum. On bir yazı gerçekten iyi. Bu on bir eseri ders içinde on ikinci sınıflara yazdırdığım şiirlerle destekleyerek bu sayıyı meydana getirdik.

Evet, bu sayıda sadece 12. sınıfların yazı ve şiirleri var. Onlar okula veda ederken geride son bir iz daha bırakmak istediler. Biz de dergimizin bu sayısını onlara ayırdık. Gönlüm istedi ki çok fazla öğrencimiz okuldan ayrılırken duygularını ve düşüncelerini ifade etsin. Ama içinde buldukları şartlar gereği çok azının bunu ifade etmesi hüzün verici.

Dört yıl boyunca iyi niyetle emek verdiğiniz öğrencilerinizin öğretmenlerle ilgili, okullarıyla ilgili neler düşündükleri önemli. Gerçekten ne düşündüklerini açık yüreklilikle ifade edebilseler de biz de sonraki yıllarda eğitim-öğretim anlayışlarımızı bu doğrultuda yeniden gözden geçirebilsek. Okulu yapay bir alan olmaktan kurtarıp gerçek bir yaşam alanına dönüştürebilsek.

Önümüze konulan hedeflerin bir çoğumuzu güzel şeyler yapmaktan alıkoyduğunu da biliyorum. Bu dergide şu anda yüz civarında yazı yoksa bunun en önemli sebebinin bu hedefler olduğunu söyleyebilirim. Bunu söyleyince bir kısım öğretmen, veli, öğrencinin “Ne yani, üniversite çalışmalarını bırakıp yazı yazmakla mı uğraşsınlar?” şeklindeki itirazları da insanların

“Hiç kimse duymak istemeyen biri kadar sağır olamaz.”

W. Shakespeare

duygu ve düşüncelerini yazılı olarak doğru ve güzel bir şekilde ifade etmelerinin önemine yapılan düzeysiz itirazlardan biridir. Bir öğrencinin üniversiteye hazırlanıyor oluşu onun kitap okumasına, yazı yazmasına engel olacak bir şey değildir. Ama bunu anlatamıyoruz. Çünkü okumanın ve yazmanın zaman kaybı olarak algılandığı ve algılatıldığı bir süreçten geçen çocuklar, aileler hatta öğretmenlerin bir kısmı bunu anlama becerisini gösteremiyorlar. Bu da çok doğal. Doğal ama aynı insanlar iş hayatına atıldıklarında sorunlu birer birey olarak hepimizin hayatını etkiliyorlar. İletişim kurmasını bilmeyen bir doktor canımızı daha çok acıtıyor. Çocuklarla empati kuramayan bir öğretmen daha incitici oluyor. Hukukçu olarak mesleğine başlayan bir avukat dilekçe yazmasını beceremiyor. Belirli koltukları hasbelkader işgal eden bir yönetici insanların karşısında iki kelam edemiyor. Sonra dönüp okulu ve eğitim sistemini suçlamayı çok iyi biliyoruz ama.

Fark yaratmak istiyorsanız şartlarınızı zorlamalısınız. Hiçbir zaman şartlarınız dört dörtlük olmayacak. Unutmayın fark yaratmak için bazen bütün çevrenizle mücadele etmeniz gerekebilir. Kimse size anlama ve anlatma becerisini bir anda kazandıramaz. Oysa öğrencilerimizin bir kısmı paragraf soruları çözerek bunu halledebileceğini düşünüyor. Dilbilgisi soruları çözerek dili kullanma becerisini geliştireceğini sanıyor. Anlatım bozukluğu sorularıyla dilindeki pürüzleri gidereceğini sanıyor. Ya da aslında bunların hiç birini önemsemiyor. Düşünmek, akletmek gibi melekelerin hayatına nüfuz etmesini hiç istemiyor. Çünkü onun adına düşünen anneleri, babaları, abileri, ablaları, öğretmenleri, okulları, yöneticileri var nasılsa. Ne gerek var gözlerinizi, elinizi yormaya; kafa patlatmaya. Ne gerek var fark yaratmaya. Ortaya koyduğunuz ürünler de bir sorun olarak algılanıyorsa, yaptığımız her yenilik itirazlara hedef oluyorsa,

her ayağa kalkışınızda bir el omuzlarınızdan aşağı bastırıyorsa, her yeni düşünceniz “icat çıkarma” denilerek aşağılanıyorsa ne gerek var sıkıntıya. Hiçbir şey bilmeden, hiçbir şey okumadan, hiçbir şeyi düşünmeden mutlu mesut yaşamak varken; niye okuyarak, yazarak, düşünerek ve gittikçe yalnızlaşarak yaşamayı seçelim ki. Bu kadar da abartma mı dediniz. Bırakın abartmayı az bile söyledim. Bakın şöyle etrafınıza, söylediğimden daha fazlasını göreceksiniz.

Şikayet etmek değil derdim. Sadece bir durum tespiti yapmaya çalışıyorum. Okumanın ve yazmanın değersizleştirildiği bir zamanda, okuyan ve yazarların emeklerinin karşılığını alamadıkları bir zamanda bizim öğrencilerimizin yazı yazmaktan uzak durmalarını anladığımı ifade etmektir derdim. Onları anlıyor olmam onların haklı olduklarını göstermez. Onlara empatiyle yaklaşıyorum ama sempati duymuyorum.

Bu durumun değişmesi için dergi çıkarıyoruz. Duygularını ve düşüncelerini ifade edebilecekleri fırsatlar sunuyoruz onlara. Farklılıklarını sergileyebilsinler istiyoruz. Ama bu farkı ortaya koyan öğrencilerim takdir görüyorlar mı? Hayır. Kendilerine bu emeklerinden dolayı teşekkür ediliyor mu? Hayır. “İltifat görmeyen mal zayii olur.” İltifat edin ki düşünmenin, yazmanın, üretmenin değerli bir şey olduğunu çokça anlasınlar.

Son olarak dört yılın üç yılında birlikte dergiler çıkardığımız öğrencilerim, kızlarım; Nilay, Bengi ve İrem sizinle çalışmak güzeldi. Emekleriniz için teşekkürler, bu kadar çok sayıda dergi çıkarabildikse sizin katkılarınızla. Ben sizlere plaket vermeyeceğim ama çıkardığımız her bir dergiyi birer plaket olarak saklayacağınıza eminim. Her biri birbirinden değerli çok güzel nişan'lardır onlar. Gururla taşıyabilirsiniz. Okumaya, düşünmeye, yazmaya devam. Daha nice nişan'larınız olacak. Allah'a emanet olun.

BENİ “BEN” YAPAN HİKÂYEM

Nilay YILDIZ — 12/E

O sabah bir muhacir kızı indi servisten saçlarını attıra attıra. Bir süre öncesine kadar ne MEA-AL'in haberi vardı bu deli dolu muhacir kızdan ne de bu kız mutluydu bu okula geleceğinden. Yine de o sabah ceplerini umutla doldurdu ve üstüne yapışan çömezlikle ilk adımını attı bu okula bu kız. Çok şey yaşayacağını biliyordu ama çok daha fazla şey yaşadı bu okulda. Adına bakıp aldanılmaması gereken bir ilçede; küçük, samimi bir okula düştü neticede. İlk sene güzel arkadaşlıklarla başladı bu kızın hikâyesi. Veli toplantılarında güzel, öğretmen övgüleri aldı, derslerin zorluğuna alıştı, gidiş gelişlerde yarım saat en yakın arkadaşının omzunda uyuduğu için de mutlu derken bu okul bazı ilklerini yaşattı bu kıza. Daha önce tatmadığı, deneyimlemediği duygularla sarstı.

Önce uğruna ilan-ı aşk edilecek kadar çok sevildi, çömezlikten reddetti. Sonra biri çıktı. Hem çok sevildi hem de çok sevdi. Öyle böyle çömezlikten o da bitti. Anlayacağınız başına ne geldiyse hep çömezliktendi. Sonra öğrenmeye başladı hayatı ya da öyle sandı. Üzüldü, yeri geldi belli etmemeyi öğrendi. Konuştu, yeri geldi daha çok dinlemeyi öğrendi. Sevindi, içindeki sevinci dibine kadar yaşamayı da öğrendi. Anlaşılmadı, anlaşılmak için, okunmak için hep yazdı. Hayalleri yıkıldı,

bazı şeyleri zamana bıraktı, olduğu gibi sadece anı yaşadı. Herkesten olmayı öğrendi, babasının evindeki prensesliği okula geldiğinde rafa kaldırdı. Kazık yedi, her önüne gelene güvenmemeyi öğrendi. Ağlamak istedi, yeri geldi gözyaşlarını durdurmayı öğrendi. Pes edip gitmek istedi, gidişlerin kaçış olduğunu, kalıp yarışı bitirmenin daha önemli olduğunu öğrendi. Onu güzel yapacak şeyin düşüncelerinin kalitesi olduğunu öğrendi. Yalnız kaldığını düşündüğünde, ailesi yanındayken hiç yalnız kalınmayacağını öğrendi. Öylesine canı sıkıldığında, insanın canının yalnızca üzülünce sıkıldığını da burada öğrendi. Bir yerlerden giderken hep izi kalsın istedi, bu yazıyı da o yüzden yazdı. Koca dört sene boyunca birileri geldi birileri gitti ama bu kız hep buradaydı. Fark edildi ya da fark edilmedi, sevildi ya da sevilmedi... O sabah bu okula cepleri umutla dolu gelen çömez kız, şimdi cepleri öğrendikleriyle, kazandığı güzel kalplerle, bilgiyle, sevgiyle ve yine umut dolu ayrılıyor bu okuldan. Gideceği yerde yine çömez kalacağını biliyor, yaşadığı süre boyunca bir şeyleri hep öğreneceğini de. Ve son kez dönüp baktığında anlıyor ki dört sene önceki kız yok şimdi. Dört sene sonra şimdikinin olmayacağı gibi.

BİZE KOLAY GELE

Bengi BERK — 12/A

Artık bu okulda son günlerimiz. Sabah kalkıyorum. Çok bir şey yemeden, kalan kahvaltıyı beslenme kabıma sıkıştırarak yola çıkıyorum. Bu beslenme kabı, çocukluğumla aramda bir bağ sanki. Okulda, onca büyük sıranın, onca büyük vücudun arasında bunaldım mı, beslenme kabımı açarım. İçinden yemeğin sıcaklığı ve çocukluğumun özlemi yüzüme vurur. İşte bugün, beslenme kabım da kurtaramayacak beni. Bu binadan çıkışım, çocukluğumdan bir adım daha uzaklaşım olacak.

Yavaş yavaş yürüyorum. Yine geç kaldım. Hiç acelem yok. Beynime kazımak istercesine tüm bahçeyi izliyorum. Sahayı, bankları, ağaçları, okulumuzun müdavimleri olan Arap ve Ayı Surat adlı iki köpeği, göz bebeğimin tüm çekim gücünü kullanarak, beynimin en güvenli yerlerine hapsediyorum. Hava alıp bozulamayacakları bir yer seçiyorum. İçeri giriyorum. Kilolu gösteren boy aynası, nöbetçi masası. Miskin miskin otururken “ding dong” diyen çağrı sesiyle yerimizden fırlayıp, hizmete koştığımız nöbetçilik günlerini hatırlıyorum. Sonra koridor, Müdür yardımcısı odası, Vildan ablanın odası... “Vildan abla şunun fotokopisini çeker misiiin?” diyen nimetşinas bir ses.

Sonra sınıfa giriyorum. Duvarlar öyle renkli, öyle parlak ki. Sanki Kendisine degen her öğretmen nefesi onu biraz daha canlandırıyor. Akıllı tahtamız... Masaüstüne konulan fotoğraflarla yüzleri güldüren, en sıkıntılı anlarda açılan şarkılarla neseleri yerine getiren, akli hep Masivaya çalışan akıllı tahtamız. Sabah mahmuru yüzler. Sıcacık

başlarını sıralara dayamış, çıplak tahtanın üstündeki on dakikalık şekerlemenin tadını hiçbir yatak uykusunda bulamayan kişiler. Kahve içip bir an önce ayılmaya çalışanlar. Sabah mabah dinlemeden dersini çalışanlar. Akşamdan demlenmiş dedikoduları bir an önce arkadaşlarıyla paylaşmaya koyulanlar. Her sabah aynı çatının altında istemese de buluşmak zorunda olan onlarca farklı insan, birbirlerine anlayış göstererek beraber yaşamayı keyifli hale getiriyorlar. Tabii bu durumu kabullenememiş olanlarımız da var. Kimseyle iletişime geçmeyen, bakışlarını ya bir telefon ekranına, ya bir okuma kitabı ya da bir test kitabına saklayıp, günü bitirenlerimiz... Herkese hak veriyorum. Fakat biz eğrisiyle doğrusuyla herkesi olduğu gibi kabul etmeseydik, bunca yıl bir arada huzurla yaşayamazdık. Ne zaman bunca insanla beraber yaşamak bana zor gelse, şu film repliğini hatırlarım. “Birine yeterince uzun süre baktığında ondaki insanlığı keşfedersin.” Sonra biraz gevşer, herkese şöyle bir göz gezdiririm. Kimsenin kötü bir niyeti yoktur. Herkes hayatını yaşamaya çalışıyordur.

Ders başlıyor. Dinliyorum. Yandaki arkadaşın mırıldandığı şarkı, arkadaki soğuk esprisi, diğerinin kahkahası, öbürünün hararetle anlattığı dedikodu, havaya, öğretmenin sözlerine karışıyor. Şimdi, Ayşe Hatun Önal’ın integralini alırsak, Ayşe’nin kiminle çıktığını öğrenebiliriz. Tabi artı c’yi unutmuyoruz.

İkinci dersteyiz. Hapşuruyorum. Kimse çok yaşa demiyor. Şakasına “Kimsede vicdan kalmamış

be!” diyorum. Arkadan bir ses “Bir Kilo Vicdan kimindi be kanka?” diyor. Ağlanacak halimize gülüyoruz.

Biraz sonra bir şarkı sesi yükseliyor. Arkadaşa dinle diyorum, duymuyorum diyor. “Sağır mısın kızım? “Dememe varmadan, çaprazımdan bir ses yükseliyor. “Sağırdere, Karılar Koğuşu, Esir Şehrin İnsanları. Sonraa... Dur! Söyleme kanka!

Öğle yemeğine çıkıyoruz. Her zamanki gibi Şanlıurfa’ya gideceğiz. İki günden fazla oraya gitmeyince, vücut fonksiyonlarımız yavaşlıyor artık. Bünye alıştı tabii. Mangalda hangi vitamin vardı acaba?

Öğleden sonra beden dersi var. Bizim voleybol takımı yine bir arada. Bir smaçıyla okul bahçesinin sınırlarını zorlayanı, topa eli dışında her uzvuyla vuranı, topu sadece en iyi kankasına atanı, herkesin topunu kendi topu olarak göreni, bütün

oyun boyunca elini kaldırmayan ama yine de “Bana hiç atmadınız.” diye trip atanı... Oyuncu kadromuz gayet renkli. Son oyunumuzu oynuyoruz.

Bu gün de bitiyor. Okulun son günü, ne var ne yok toparlamalı. Hiçbir şeyi unutmamalı. Hırkama askıda unuturum hep. Sonra ilk aşkıma çantamın ön gözüne atmalı, ilk arkadaşımı arka cebime sıkıştırmalı, ilk gençliğimi, ilk korkularımı, ilk mutluluklarımı, poşetime doldurmalıyım. Sıranın altında cesaretimi unuturum belki. İşte o zaman bu şehirden gitmesi, ilk aşkı, ilk arkadaşı, ilk dostlukları bırakması zor olur. Hepsi bavuluma sığar mı dersiniz? Bilmiyorum.

Yeni bir şehir, yeni bir okul, yeni arkadaşlar, yeni bir benlik. Biraz umut, biraz kendine güven ile üstesinden gelinmeyecek şey değiller yahu. Haydi o zaman bize kolay gele!

KAPANIŞ

Ebru KISA — 12/E

“Ne zaman bitecek bu boğucu lise hayatı!”

Cümle içerisindeki bıkmış lise öğrencisini bulunuz. Defalarca kullandık belki de bu cümleyi. Ama hiç önümüze baktık mı acaba, akan zamanın tıkırtısını hiç kulağımızda hissettik mi? Heh, işte ben şu an onu kulağımda değil resmen içimde, tıkırtı değil adeta güm-bürtü olarak hissediyorum sanki.”Güm güm güm!” Nasıl da hatırlıyorum kayıt için geldiğim günü... Çömez çömez. Ellerimin içi terlemişti. Dört sene sonra beni ne gibi sonuçlar beklediğinden bihaber... “Ama hiç hayallerimdeki gibi olmadı”lara falan giresim yok. Tabii ki olmayacaktı, olmamalıydı. Tabii sorsan en süper ben olacaktım. (Yabancı dil hayalim o zaman da vardı.) Zorlanacak ne vardı ki? Olmadı, oldururduk. Öyle anlar oldu ki her şeyin kapasitemizi aştığını düşündük. Ki, zaten okulla olan ilişkiniz sadece derslerle sınırlı kalmaz hiçbir zaman. Öğretmeni, öğrencisi, tahtası, sırası... Hiçbiri birbiriyle denk gitmedi kimi zaman. Kefenin bir gözü diğerinden daha fazla ağır gelir ya, öyle bir şey işte. İtiraf edeyim, okul değiştirme hayalleri bile kurdum “Acaba nasıl olurdu?” diye. Sonra düşündüm ki bir şeyler tamamlanamazdı o zaman. “Ya hep ya hiç.” derler ya, bende o var işte. En kötüsü bile olsa tam olsun dedim. Hikâyenin sonunu biri okumadan bilemezdi öyle değil mi?

Hikâyenin sonu nasıl bitti peki? “Bitiyor” mu demeliyim... Şöyle bir bakacak olursam, mükemmel olabilecek birçok şeyi silip süpürmüşüm. Kendi zihniyetimi tek bir istikamete ayarlamışım ve onu hiçbir zaman değiştirmeyeceğime kendimi inandırmışım. Bu dört sene içinde birtakım değişikliklere uğradığımı fark ediyorum. Bunun liseyle alakası olmayabilir de. Çok

daha önemsiyorum, çok daha üzerinde duruyorum bir şeylerin; yeri geldiğinde hiç durmuyorum. Kalp ekosunu andıran iniş ve çıkışların beni yıpratdığı kadar bana bir şeyler kattığına inanıyorum. Arkadaşlık mı? Yoo aslında. Bu 13 güzel insan bana yetti de arttı bile, o ayrı konu... Kendi içimde olan bir şeyler. “Hiçbir şey mükemmel olmayacak ama yine de güzel şeyler olacak” düşüncesi mesela. Eşittir, gerçekçi olup karamsar olmamak. Bunu tam anlamıyla uygulayabildim mi ya da ileride uygulayabilecek miyim bilemiyorum ama bazı durumlarda ilk etapta çok zorlansam da oturup düşündüğüm zaman başarabiliyordum. Çünkü bir yerden sonra yaşadığın bir olay etrafındaki birçok şeyi etkileyebiliyor, o şeyler bunu hak etmese de. Yani özetle sana bu konuda diyebileceğim tek şey: Bi kuğul bi relax be genç!

Sevdim mi ben bu okulu, yoksa sevmedim mi meselesine gelecek olursak, şimdiye kadar her ayrı gün uyanıp başka bir umut ve başka bir hevesle buraya gelmiş olmak iyi bir şey olmalı. Sevdim be! Zaten nefret eden biri bile ayrılırken buradaki bir parçayı da yanında götürür bence. Mutlaka birini... Zaten buraya yedek olarak girdim ve bu okula girebileceğim haberi kayıt tarihinin kapanışından bir gün önce geldi. Yani en başından beri bir şanstı aslında benim için. Bakın, kafadan bir tane neden bulabildim bile. Ama 9. sınıf hakikatten bir felaketti. Laf olsun diye demiyorum. Matematikten 14, geometriden de 12 aldığımı bilirim. Hatırlıyorum bir kere de uğruna koca hafta sonumu harcadığım bir geometri sınavından da 28 almıştım. Olmayınca olmuyor ne yapayım. Resmen sınıfı geç-

memin bile tek dayanağı İngilizceydi, haftada altı ders olduğu için. Ama olsun herkesin hayatında olur bu gibi şeyler desem bile, aranızdan çok az kişi çıkar sanırım. Yine de bunlara rağmen çok fazla üzerinde durduğumu, moralman çöktüğümü hatırlamıyorum pek. Tabii bölüm seçtikten sonra yatıştı her

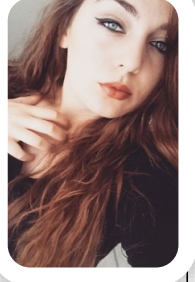
şey. Hazır -yeri gelmedi- ama geldiğini varsaymışken, dersime giren girmeyen bütün öğretmenlerime teşekkür etmiş olmayı es geçmek istemem. Onların da, başta Tuğrul ve Tansel Hocam olmak üzere her birini ayrı ayrı bir şans olarak görüyorum kendime. Hiçbiri gibisiyle de hayatım boyunca karşılaşacağımı zannetmiyorum. Bülent Hoca'nın ders öncesi yaptığı muhabbetlerle dersin neredeyse sonunu getirmesi, Günay Hoca'nın derste ara sıra yanıma gelip "Sen de azıcık gü-rültü yap be Ebru" demesi, Zeynep Hoca'nın "Adam sınavda sorar..." ile başlayan cümleleri, Nükhet Hoca'nın dinlemekten kendimizi alıkoyamadığımız anıları, Mustafa Hoca'nın coğrafyanın en sıkıcı taraflarını bile bizi güldürerek öğretmesi ve niceleri kalp ben... Unutulacak gibi değil. Tuğrul ve Tansel Hoca'yı yazamayacağım bile; bu koca üç senede o kadar aile gibi olduk ki. Üzüntülerimizi, sevinçlerimizi, öfkelerimizi(!) bir tek onlara anlatabildik kimi zaman. Diğerleri onlarla bu kadar vakit geçiremediği için, bizim kadar şanslı olamadıkları için üzülüyorum bile. Sene-ye ilk zamanlar belki de en çok onların yokluğunu hissedeceğim. Sınıf arkadaşlarım konusunda da keza öyle, beraber birçok yönde ortak paydada buluştuk; ortak sevinçler, ortak heyecanlar... YGS'nin açıklan-

dığını apansız öğrendiğimiz gün üzüntü ve sevinç bir aradaydı. Her ne olursa olsun paylaşmak diye bir şey vardı ama. Ben ağladığımda etrafıma üşüşüp bana destek olan insanlar önemli benim için. Ve ben bu konuda şanslıymışım. Hoşlanmadığım insanlar burayı sevmeme engel değil nasılsa. Ne olursa olsun yaşanmışlık denen bir şey var ya, önemli olan o benim için...

Arkamda yaşayamadığım, başaramadığım, yenik düştüğüm birçok şeyi bırakıyorum belki. Yapabileceğim ya da deneseydim de olmayacak bir yığın şey... Ne kaybederim ki, kaç yazar? Buradan elim boş ayrılmayacağımı biliyorum ben. Gülebildiğim, ağlayabildiğim birçok şeyi hatırlayabilmek çok zor değil. Elimde bir Delirium paketi, bir kartpostal, hama boncuğundan bir kaset, defter karalamaları... Bir de diploma, gidiyoruz değil mi? Hazır mıyız acaba gerçekten? Bahsettiğimiz 'Mutlu başlangıç' gelmek üzere ama o kadar memnun muyuz bu durumdan? Emin değilim. Her neyse dedim ya elimde bir şeyler olacak. Eğer başından beri yazılmış olsaydı bu dört senelik serüven, şarkıda da dediği gibi en azından: Bir Sherlock değildi, ama fikir güzeldi...

GERİDE KALANLARA SELAM OLSUN

Gamze BİLGİ — 12/E

Kadere inanır mısınız bilmiyorum ama ister kader deyin ister başka bir şey şu zaman denilen koca boşlukta keşişti yollarımız. Şu okula geldiğim ilk gün geliyor aklıma. Tearım zaman ne de çabuk geçiyor. Ne hayallerim vardı lisede. Lakin ne o Amerikan dizilerindeki kaslı basket oynayan yakışıklı çocuklar vardı ne de High School Musical hesabı dans edebileceğimiz bir yemekhanemiz. Bırakın dans etmeyi tek başımıza dışarı çıkıp sıra bile olamıyorduk yahu. 9 olmak en fenası. Ah, bücürler sizi öyle iyi anlıyorum ki! Dayanın ama geçiyor. Ve siz 11'ler keyif sizin. Seneye çok pis acısı çıkacak benden söylemesi.

Önümüzde ağzının suları akmış azgın bir halde dişlerini açmış bizi yutmaya hazırlanan gelecek, liseyle bizi test ediyordu bir bakıma. Şu dört, bi-

lemedin 5 katlı binada ne çok şey yaşandı. Kiminiz birbirini görse tanımaz kiminizse deliler gibi âşık oldu. Kiminiz nefrete boğdu kendini, kiminiz hırslarında boğuldu. Bazınız anlaşılmadı, anlatamadı, dinlenmedi belki de hiç sevilmedi. Bazen ağladı yaslanacak omuz aradı fakat bulamadı kiminiz, kiminizse kalabalıklarda kendine kayboldu kendini aradı aradı durdu. Bazen bahçeye çıktınız kafanıza okkalı bir tokat gibi voleybol topunu yediniz ayılamadınız bazense bir dost kazığı saplandı sırtınıza doğrulamadınız. Kimi zaman devlet meselelerine daldınız sorunları düşündünüz lakin gözünüzdeki rimeli sorun görenleri gördünüz şaşırdınız. Nasıl

sol anahtarının açabileceği bir kilit yapamıyorsa çilingir, o çilingir hesabı anahtarlarınıza uymayan kilitli kapılar çıktı karşınıza. Denedi denedi kiminiz, uymadığını anlayanlar döndüler, yollarından kalanlarsa uğraşüyor hala açılmayacak anahtarlarla. İşi gücü milletin davranışları, tek dertleri dedikodu yapmak olanlarla aynı ortamı paylaştı kiminiz çıkamadı oradan kurtulamadı, zehirlendi. Bazılarınız bataklık misali başarısızlık içinde çırpındı çırpındı durdu, kiminiz boğulurken çamurun içinde kiminiz kanatlarını fark etti ve uçmayı öğrendi.

“Peki ya sen ne öğrendin Gamze, o kadar konuştun?” diyeceksiniz. Öğrenmek öğretmek kelimelerini duyduğumda durmam gerektiğini hissediyorum. Orda lafı Tuğ-

rul ve Tansel hocalarımla bırakmak isterim dostlarım. Onlar olmasa sınıfım ve ben ne yapardık bilmiyorum. 14 farklı insanı bir harmoniye dönüştürmek elbette beceriydi. Evet, müzikte bir bestede bulunan bütün notalar da farklıydı ama onlar bir araya geldiklerinde güzel bir dinleti çıkarıyordu ortaya. İşte onlar bizim 4 senelik bestemizin mimarlarıydılar. Onlar bize okulda konuşulmayan bambaşka bir dil öğrettiler. Hayır, zannettiğiniz gibi İngilizce değildi bu dil. Sevgi dili gibi bir şey ya da anlayış dili her ne diyorsan işte. Biz bambaşkaydık. Kaçınızın sizden bir şeyler öğrenmek isteyen öğretmenleri vardı ki? Kaçınız

bizim kadar şanslıydınız?

Lise arkadaşlıkları farklı olur ayrı olur derler ya insanlar hani. Bilmiyorum ne denli haklılar. Arkamı dönüp bile bakmayacağım insanlar için geçen zamanım en çok sana yanyorum. Bazen bir pilav yapmak istersiniz. Ama pilavınızın güzel olmasını istiyorsanız pirinçlerinizin içinden o işe yaramaz taşları ayıklamanız gerekir. Atın gitsin atın onları. Onlar küçüktür, seçmesi zordur. Sizi öyle çok yoracaklardır ki. Birini attığınızda diğerini göreceksiniz “Bitmeyecek mi bunlar hiç?” diyeceksiniz ama bir gün bitecekler, hepsi gidecekler. Ve geride kalan o bembeyaz pirinç tanelerini görüp “İyi ki gitmişler.” diyeceksiniz. İşte dostlarım, lise bir pilav hazırlığıdır. 12.sınıf ise topladınız pirinç taşlarını ayıklama zamanıdır. Geride kalanlarsa o bembeyaz saf güzel dostlarınızdır. Ve benim temiz arkadaşlarım, sizler iyi ki varsınız, sizler benim tattığım en güzel mutlulukların kaynağısınız. Ve atılan taşlar, sizler hala sertliğinizle övünür durursunuz ama unutmayın ki üstüne basılıp geçilecek olanlarsınız siz.

Ve şimdi veda vakti. Bize yeni bir başlangıç, geride kalanlara devam vakti. Hiç bu kadar çabuk geçeceğini düşünmezdim ama lisede bitiyor. Geride kalanlara tek tavsiyem, asla ödün vermeyin kimse için hiçbir şey için kendinizden. Ve bir gün kalemi aldığımızda elinize sevgili dostlarım bir veda konuşması için benim kadar uzatmayın olur mu? Bizler ölür müyüz kalır mıyız bilmesek de yazılanlar hep bakidir. GERİDE KALANLARA SELAM OLSUN..

NOT: BENGİ, NURDAN, BERKE, BURAK, SELVANUR, NİLAY, İREM benim için yaptıklarınızı asla asla unutmayacağım, her ne olursa olsun iyi ki tanıdım sizleri...

O HER YERDE

Bengi BERK — 12/A

*Sabır bir meyve olsa, incir olurdu.
Her çekirdeğine bir cefa taşıyan,
Beklemekle olgunlaşmış bir incir
Yüksek dallarda sırasını bekleyen,
Kaderin bilinmezliği karşısında boynunu bükmüş,
Dalını eğdirmiş bir incir olurdu.*

*Sabır bir içecek olsa, kahve olurdu. / Uzak diyarlarda
toplanıp dünyanın her yanına dağıtılan, / Çekirdekleri
kavrulup ateşle olgunlaşan, güçlenen / Unufak olup bin
parçaya ayrılırken gık bile demeyen, / Evlere girdikten
sonra dabi bekleyişi bitmeyen, / Ya bir dost ziyaretinde, ya
pazar günlerinde akla gelen / Ağzda bıraktığı o sani-
yelik haz için, / Bunca yoldan, işlemden geçen sebatkar bir
kahve olurdu.*

*Sabrı böyle tanımlamak güzel şey / Zâkin o ne kahve çe-
kirdeğine sığar, ne incir çekirdeğine / O, her yerde*

*Güneşe bir bak / Her gün sabırla doğan, siyahı aka çeviren
güneşe / Batarken göğü kan kırmızısına bulayan, ölü-
mü hatırlatan güneşe*

Kendine bir bak

Her saniye atmaktan bıkmayan kalbine

Görmekten vazgeçmeyen gözlerine

*Her gece bedenini terk edip her sabah yeniden gelen ru-
huna*

Doğan, ölen onca hayvana

Şu döngüye bir bak. Merkezindeki, sabır.

*Olur da bir gün, gök bile kurşun gibi ağır gelirse omuzla-
rına / Karanlıkta, çakallar gibi etrafına üşüşmüş umut-
suzlukların arasında,*

Sıkışmış hissedersen kendini,

Ne kahve çekirdeğinde ara sabrı, ne incir çekirdeğinde

O, her yerde.

SON YAPRAK

Merve GERMEN — 12/A

Ortaokul bitip de liseye geçtiğim yaz, ağlamaktan helak olmuşum. Neden i? Çünkü sekiz yıllık hatta anasınıfını da sayarsak dokuz yıllık arkadaşlarımdan ayrılmıştım. Dile kolay bunca yıl. Güzel anılar, arkadaşlar, dostlar... Annem beni böyle üzgün gördükçe “Lise de daha güzel arkadaşlıklar kuracaksın.” Deyip beni avutmaya çalışırdı. Ve ben daha çok sinirlenir, üzülür hatta anneme düşman bile olurum. Omuz silkip “Hayıır!” diye bağırdım. Çocukluk mu dersiniz ergenlik mi bilemem ama içine girdiğim şu küçük dünyadan bir türlü çıkmak istemiyordum. Oysa daha çok arkadaşım olsa kötü mü olurdu? Neyse ki birkaç haftalık şu depresyon halinden çok sürmeden kurtulmuşum. Kayıtlardı, alışverişti derken içim ufaktan kıpır kıpır olmaya başlamıştı.

Okulun ilk günü çömez Merve olarak içeri girdim.(Şimdi bakmayın böyle dalga geçtiğime, o zamanlar bu sözcükten hiç hoşlanmazdım) Yabancı gözlerle etrafıma bakıyordum. Burası bana çok yabancıydı. Kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum. Etrafıma dikkatli bakınca önceden tanıdığım ya da en azından ismini duyduğum insanlara gözüm ilişmeye başladı. Ve böyle olunca kendimi daha güvende hissetmeye başladım. Artık emin adımlarla yürüyordum. Birkaç dakika sonra hepimiz sıraya geçmiş bekliyorduk. Sınıflarımız belli olacaktı. Cansu’yla inşallah aynı sınıfta oluruz diye dua ediyorduk. Ve dualarımız kabul oldu. İlk sıra arkadaşım 203 numaralı Cansu Şen’di. İşte o gün içinde sıkıştığım o küçücük dünyadan sıyrılıp yeni insanlar tanımaya, kalbimin kapılarını onlara aralamaya başlamıştım. İlk günün bende başka bir anısı daha varsa o da arkadaşlarımdan sürekli “Sen Alman mısın?” diye sormaları ve ismimi “Cörmin” koymalarıydı. Maalesef ki bu iğrenç espri biz mezun

olana kadar devam etti. 9. sınıf çok eğlenceliydi. Sınıf arkadaşlarımdan hepsi birbirinden tatlı, cana yakın, eğlenceli insanlardı. Bu sene ikinci sınıf arkadaşım ise Can’dı. Ondan az çekmedim. Can günün 7 saatinde hiç durmadan sırayı sallardı. Ben de çıldırırdım falan. 9. sınıfın bana kazandırdığı fakat şu an yanımda olmayan arkadaşım Buse Çetkin, seni çok seviyorum. Ve söylemeden edemeyeceğim bu sene yaptığım en büyük çılgınlık futbol takımına girmektir. Biyoloji dersinde de üzerime çamaşır suyu döküp, pembeleşen eteğimi kestirmek zorunda kaldığımı da unutmadım. Ve upuzun resim kağıdına sınıfça resim yaptığımız gün de harikaydı. İlk sene sorunsuz bir şekilde bitmişti.

Artık çömezlikten kurtulmuştuk. Sınıflar ayrılmış, herkes kendi bölümüne geçmişti. Bizim sınıfımız yine en kalabalık sınıftı. Sınıfın bir tarafı Anadolu yakası, bir tarafı Avrupa yakası gibiydi anlayacağımız. İlk birkaç hafta belki birkaç ay adapte olmakta güçlük çektim. Ama daha sonra herkese bir bir alışmaya başladım. Bu seneki sıra arkadaşım Mecit’ti. Neredeyse günün her saati kavga ediyorduk ve sınıfın alay konusu oluyorduk. Ama ben genelde onunla küs olduğumu unutturuyor, konuşmaya devam ediyordum. Fazla küs kalamıyorduk yani J Bu seneden sonra da aramızdan gidenler, aramıza yeni katılanlar oldu. Aramızdan ayrılan Melih Polat’ı da unutmamak gerekir tabi.

Sınıfça en yetenekli olduğumuz şey reklam çekmekti. Bir kekstra reklamı çekmiştik, orjinalinden bile daha güzeldi. Futbol maçlarından, Survivor Yarışmasına kadar bir sürü video çektik. Montun içine şal şapka doldurup “bayılmış arkadaş” nu-

marası yaptık. Hocalarımızın ödü kopmuştu. Eğlencelerimiz kadar kavgalarımızda oluyordu tabi. Bu tartışmalar genelde Akif Hoca'nın dersinde oluyordu. O da bu duruma isyan ediyordu. (Onu da çok özledik, hayırlı teskereler hocam) Derslerden sıkılınca uyumaktan sonra ikinci eğlencem, tahtaya geçip slaytları yürütmektir. Çok eğlenceliydi, denemelisiniz. Bir keresinde de Neslihan Hoca'nın dersinde tulumba yiyecektik. Ama bizim haylaz erkekler, biz gelmeden yemeye başlamışlar. Biz de sinirlendik haliyle. En kötüsü de benim "Birlikte yiyecektik." sözümü bütün sene kafama kaktılar.

11.sınıf bitip de son seneye geçince herkes biraz değişmişti. Stresli bir yazdan çıkıp, yorucu bir sene içinde buluvermiştik kendimizi. Biraz daha ciddi, biraz daha çalışkan hatta biraz daha agresif olmuştuk. Bazen kafayı yiyip, halay çektiğimizde oluyordu tabi. Dersleri, sınavları, yıllık çekimiydi, yıllık yazımıydı, mezuniyetiydi, balosuydu derken hareketli bir yıld. Ama yine de güzeldi.

Sınıfımız öyle renkliydi ki sınıfta her renkten insan vardı. Ayakkabısını askıya asan mı dersiniz yoksa çorabını sıranın üstüne bırakan mı? Hatta sağ olsun Oğuzhan arkadaşım kıyafetlerini bile sıranın altında bırakmaya başlamıştı. Sınıfımızın klişe sözleri vardı. "Kimsenin ne yaşadığını bilemezsin!" bunu biri diğerini yargıladığında söylerdik. "Seeesszliğğk!" bunu sınıf gürültüden sallanırken söylerdik.(Sağ olsun bize de Salih bulaştırmıştı.) Para toplamak gerektiğinde de "Ne gerek var?" derdik.(Mehmet Ali'den bulaşmıştı bu da.) Biz öyle haylaz bir sınıftık ki en sakın öğretmeni bile çıldırtmayı başarırdık. Birinin komik bir fotoğrafını bulunca hangi ders olursa olsun sağ baştan elden

ele gezdirirdik. Hiçbir zaman topluca pikniğe gidemedik. Hani haremlik selamlık derler ya aynı öyle, kızlar ayrı erkekler ayrı yapıldı pikniklerimiz. Böyle kalabalık ve eğlenceli bir sınıfta olmanın en güzel yanı bir sürü dostla sahip olmaktır. Onlara bazen ne kadar kızsam da ne kadar kırılısam da onları hep çok sevdim. Düşünsenize günün yedi saati birliktesiniz.(Buna dershaneyi de eklersek on saate kadar çıkıyor.) Aile gibi oluyorsunuz, bazen birlikte kahvaltı yapıyorsunuz, sırada kafa kafaya uyuyorsunuz, sınavlarda canın pahasına da olsa birbirinize yardım ediyorsunuz J

Bu kadar çok şey paylaştığım bu güzel insanlardan çok şey öğrendim ben. Hilal'den kapı gıcirtısına bile oynamayı, Cennet'ten Trakyalı doğmadan nasıl Trakyalı olunacağını, Murat'tan seke seke yürümeyi öğrenmedim. Lütfiye'den bir ismi ancak ne kadar kısaltabileceğini, Selcan'dan uzun ilişkinin sırlarını, Erdoğan'dan her durumda sakın kalabilmeyi öğrendim. Tuğbanur'dan gelen her türlü

topa canın pahasına da olsa vurman gerektiğini, Kübra'dan içten gülmeyi, Mehmet Ali'den aslında hayatta ki her şeyin gereksiz olduğunu öğrendim. Rüya'dan tiz çığlığın nasıl atılabileceğini, Damla'dan iyi bir ablanın nasıl olabileceğini, Oğuzhan'dan ise liderliği öğrendim. Yaren'den iyiliği, Berkant'tan etkili konuşmayı, Cansu'dan yüzünün dört bir yanında nasıl gamze olabileceğini öğrendim. Büşra'dan sakinliği, Bengi'den güzel kitapları, İrem'den ise 7-24 yemek yemeyi öğrendim. Salih'ten sessizliğin önemini, Buse'den ise iki şehirde aynı anda nasıl yaşanır onu öğrendim. Aykan'dan her gün geç kalmayı, Fa-

tih'ten iddia ile nasıl zengin olunur onu öğrendim. Mecit'ten dürüstlüğü, Minel ve İrem'den sınıfa sonradan gelip hemen uyum sağlamayı, Erçağ'dan takma isimlere alınmamayı, Yasin'den "Nolüyo yaa?" lafını öğrendim. Elif İrem'den hep neşeli olmayı, Tolga'dan her durumda nasıl sakin kalılabileceğini, Furkan'dan nasıl diss atılır onu öğrendim. Sadece sınıfla sınırlı değil bu öğrendiklerim. Başka sınıflardan da çok şey öğrendim. Nilay'dan girişkenliği, Bahadır'dan iyi sporculuğu, Can'dan efendiliği, Gülşen'den tatlı sohbeti öğrendim. Öğretmenlerimden de çok şey öğrendim. Özlem Hoca'dan sabrı, Serda Hoca'dan matematiğin nasıl sevileceğini, Zeynep Hoca'dan disiplini öğrendim. Ömer Hoca'dan kişisel gelişimin önemini, Aysun Hoca'dan ablalığı, Alparslan Hoca'dan güzel fon müziklerini öğrendim. Neslihan Hoca'dan hem kızıp hem kıyamamayı, Tansel Hoca'dan değişik mimik hareketlerini, Mustafa Şemkin'den fedakarlık ne demek onu öğrendim. Nükhet Hoca'dan anneliği, Tuğrul Hoca'dan İngilizcecinin da matematik çözebileceğini öğrendim. Akif Hoca'dan hiçbir zaman kıyamamayı, Gülay Hoca'dan özel günleri hiç unutmamayı, Derya Hoca'dan öğrencileri kırmamayı öğrendim. Bülent Hoca'dan milliyetçiliği, Süleyman Hoca'dan duyarlılığı, Hasan Hoca'dan her zaman tebessüm etmeyi, Vildan Abla'dan yardımseverliği öğrendim. İşte onca yılın anılarını bu yazıda topladım. Belki biraz gülücük, biraz gözyaşı... Ama unutulmayacak kadar güzel anılar... Tanıdığım bu güzel insanların hayal ettiklerinden daha güzel bir hayata sahip olmalarını ve beni hiç unutmamalarını diliyorum. Şans her zaman sizinle olsun, her zaman iyi insanlarla karşılaşın ve ne olursa olsun içinizde ki merhameti kaybetmeyin. Sizi seviyorum.

BİR GÜN

Tolga SAVAŞ — 12/A

Güneş doğuyor sisli dağların ardından

Gecenin karanlığını parçalamak istercesine

Kızılığı insanın içini ısıtıyor

Uzaktan belli belirsiz sesler duyuluyor

Bir güvercinin kanat çırpışı

Bir kurbaganın suya atlayışı

Yeni bir gün daba başladı

Güneş yükselirken ufukta

İncir ağaçlarının gölgesinde köy kahvesi

Merhaba diyor aydınlığa

Tarlalarda sabırla çalışan insanlar

Toprağın merhametine muhtaçlar

Yorgunluk kurşun bir kütle gibi çökse de üzerlerine

Olsun diyorlar, bugün de biter

Gün biterken dışarıda sesler kesilmiş

Uzakta uluyan çakallar kan kırmızısı bir gökyüzü

Güneş de batıyor zaten yavaş yavaş

Gecenin zifiri karanlığında

Ak yıldızlar aydınlatıyor geceyi

Oe gecenin siyaha çalan rengini

BEN GEMİ

İrem YÜRÜK— 12/A

12. Sınıf olmuşum meğer

Son senemmiş bu sene

Sınava girince fark ettim ki hayat

zormuş.

Okul sınavlarından daha zormuş hem de

Kazanmak için çok çaba gerekli

Geride kalmaya izin yok, ileriden gitmeye de vakit

Tıkırında işliyor diyoruz bazen hayat

O da ne bir asır geride kalmışız

Millet uçan arabalarla, biz at arabası üstünde

Eşekten düşmüşten beter olduğumuz durumlar da çok olmuştur

Hadi ama bak verin bana

Sudan çıkmış balık gibi hissetmediniz mi hiç?

Ya da bir korsan gibi ileriye dönük

Bugünden bağımsız bir gemi bekleyen

O gemi üniversite oluyor

Birden dalgalar o gemiyi alıp götürüyor

Bir tufandır kopuyor

Korsan diyor ki benim iş yine yattı

Gemi gelemiz buralara

Sonra bir güneş, bir sıcak

Hava çöl sıcaklığı okyanusun ortasında

Korsan değilmiş oradaki gibi bağırıyor

Hey ben gemi!

ÖĞRENCİSİN SEN

Mehmet Ali Doğan — 12/A

Yazın güneş kavururken her yeri,
sıkıla sıkıla test çözeceksin

Kan ter içinde boğuşacaksın her
bir soruyla

Merhamet etmeyecek sana hiç kimse

Çünkü öğrencisin sen

Eskisi gibi incir ağaçlarına tırmanıp mutlu olmayaca-
caksın

Belki sabretmeyi öğreneceksin yıllarla birlikte

Bir de gürültülü bir hiçlikte

Siyah-ak notlar göreceksin karnende

Çünkü öğrencisin sen

Kırmızı rügan ayakkabılarının olmayacak belki ama
çok büyük dostlar bulacaksın

Kurşun kalemin her bittiginde sona biraz daha yak-
laştım diyeceksin

Sona her yaklaştığında da sondan biraz daha uzak-
laşacaksın

Yani debelenip duracaksın tahta sıra üstlerinde

Çünkü öğrencisin sen

Özleyeceksin çocukluğunu hep

Kanatlarım olsa da uçup gitsem diyeceksin

Çakallarla dans etmeyi öğrendiğindeyse

Olgun bir adam olursan da ya neyse?

Diyeceğim o ki,

Öğrencisin sen, öğrenci kal!

DÖRT SENEDEN ARDA KALANLAR

Merve KAHRIMAN — 12/E

Dört sene işte dile kolay.365 x 4 kaç eder bilemedim siz hesaplayıverin. İşte o kadar günün son demlerini yaşıyoruz. Okulda misafir olarak adlandırıldığımız günler bunlar. 4 sene boyunca bu okulda elbet çoğu öğrencinin bir idolü olmuştur. Ve ben seçtiğim idolün ne kadar da doğru bir karar olduğunu çok daha iyi anlıyorum. 9.sınıfta fizik, kimya, biyoloji, matematik, geometriyle cebelleşen ben –rastgele mi desem tercih yanlışlığı mı desem bilemedim- 10.sınıfta İngilizce sınıfında buldum kendimi. Yanlış bir karar mı olmuş dersiniz asla pişman değilim. Unutulmayacak günlerin kahramanları bu sınıf. Yeri geldi sınıfın annesi, açısı oldum. Yaşananları anlatsam roman olur diyemeyeceğim ama gişeleri altüst edecek bir komedi çıkar ortaya. Dil sınıfı farklılıkların, sıradışlılıkların bazen sıkı dostluğun bazen de dedikoduların yeri. Ama hep en özel sınıflardan biri. Sadece öğrenci olarak değil öğretmenleriyle de öyle. Tuğrul ve Tansel hoca. Birisi sınıfın babası birisi sınıfın abisi. Kimin baba kimin abi olduğunu sizde gayet iyi biliyorsunuz bence. Bu iki farklı kişiliğin elinden birbirinden farklı 14 kişi geçti. Gelgelelim diğer öğretmenlere. 9.sınıfın neşesi Edebiyat öğretmenimiz Hacer hocaya. Tabi ki benim için öyle. Adamına göre davranma sözünün hayat bulmuş hallerinden biri. İkincisini de ileriki satırlarda daha da ayrıntılı anlatacağım. Ve Figen hocamız. Hemen yapıştırır cevabı sende A şıkkına apışıp kalırsın . Matematikten giriş yapayım diyeceğim de matematik özürsü birinin buna bulaşmaması gerektiğini matematik sınavlarından 07 aldığım zamanlarda anladım. 11.

sınıfta bizi yazı makinesi yapan Bülent hocayı unutmamak lazım. Onun sayesinde makale bile yazmaya girişmişliğim var. Denemelerde konu bulacağım diye fink attığım günleri unutmak mümkün değil. Şimdi bambaşka bir kişilikten bahsedeceğim. Kedi uzanamadığı ciğere mundar dermiş ya Neslihan hocanın aldığı eleştirilerde bu yüzden. Burada gayet klişe bir sözü söylemekten çekinmeyeceğim. “ Her eleştirinin altında gizli bir hayranlık vardır.” Tabi ki herkese haksızsın diyemeyiz ama Neslihan hocanın haklılığını saymaya çalışsak terazinin diğer tarafı ağır basacak. Ve ben o ağır basan tarafın savunucusuyum. Benim de kendisine karşı hatalarım olmuştur elbet. Felsefe dersinde gözlerinin içine baka baka uyumak gibi. Tabi ki bunlar küçük şeyler canım. Kişinin kendine göre seçtiği idolünün tabi ki savunuculuğunu yapması doğal bir şey. Ben de makyaj yapıp okula geldiğimde azar işittim. Okula okul kıyafetiyle gelmediğim zamanlarda bağırımlarına maruz kaldım. Bunların hiçbirini beni haklı çıkaramaz aksine onu haklı çıkarır. Benim Neslihan hocaya olan bu davranışlarım belki de onun çevresinde şekillenen düşünce yapım sağladığı otoriteden değil saygımdan. Bu yazdıklarım çoğu kişinin bir pabuç bulacağını yağcılık ithamlarıyla eleştirilere maruz kalacağını tahmin edebiliyorum. İnceyi fark edebilenler içinse susma vakti....

Ve kesinlikle Süleyman hoca için “Gelip geçici hevesi”in hayat bulmuş haliyim. Bu okulda elimi atmadığım iş kalmadı. Yazımı okuyan çoğu kişi-

nin hatırlayacağı bir isim daha Akif Derebaş . Ah edebiyat vah edebiyat. Acımasız eleştirilerimin muhatabı Akif hocam. Sırf söylediğim bir cümle yüzünden benle haftalarca konuşmadığını hatırlıyorum. Bütün bu anlattıklarım 4 senenin yanında toplu iğne ucu kadar kalır. Şu anda yazımı nasılda klişelerle devam ettirdiğimi fark ettim. Hadi benden bir klişe daha. “Lise unutulmaz arkadaşlıkların yeridir.” Yani yeriymiş. Benim için öyle değil. Dil sınıfı bu sene 3 fire verecek. Gülşen müzik öğretmenini, Canan beden öğretmenliği ve bende Gastronomi okuyacağım. Ne olduğunu bilmeyenler için açıklama yapayım. Gastronomi yani aşçılık ve mutfak sanatları. Benim için huzurun ta kendisi. Aşçılık okuyacağım dediğimde aldığım ilk tepki “Sefaalan’da düğünlerde pilav mı yapacaksın?” oldu. Ne kadarda cahilce bir eleştiri. Geleceğin asla tükenmeyecek olan sektörü aşçılıkta iyi bir yer edindiğimde bu cümleleri söyleyenlerin ağzına tüm cümleleri yemek olarak geri tükacağım. Ve bu okulda benim açımdan hakkı ödenmeyecek olan Tuğrul ve Tansel hoca var. Harcadığınız tüm emekler için minnettarım.

Okulun emektarları Hatice abla ve Zennun abi. Bende yerleri bambaşka. Ve asla unutulmayacaklar. Nükhet hocamın üstümdeki emeklerini es geçmem elbette. Bana verdiği ders notları ve desteğiyle her zaman kalbimde. Ve Nükhet hocamın hakkında bilmeniz gereken bir şey daha. Derste anılarını anlatmaya başlarsa bilin ki dersin son 10 dakikası ders işlemeye başlayabilirsiniz. Vildan ablam. Başım sıkıştığında koştuğum kişi. Birçok derdimi dinlemiştir. Okuldaki çoğu kişiden az çok bahsettim. Okulumuzun Rehberlik Öğretmeni Hatice hocayla kısa zamanda çok şey paylaştık. Dertlerimi dinledi. Bana yol gösterdi. Ve en önemlisi hedeflerime ulaşmamda bana destekçi oldu. İkimizin de ortak olarak paylaştığı bir konu var. YEMEEEEK. İkimizde yapmayı da yemeyi de çok seviyoruz. YGS’nin açıklandığı gün bu okuldaki öğretmenlerden 4 yılda görmediğim şefkati gördüm. Sanırım anıra anıra ağlayarak okulu ayağa kaldırdığım ve perişan halde olduğum için öyle oldu. Yoksa kimseden pek bi şefkat gösterisi beklemediğimi söyleyemeyeceğim. Ertesi gün kendimi beklenmeyecek bir şekilde topladığım ve

etrafa gülücükler saçtığım için yine Bülent hoca-nın eleştirisine maruz kaldım. “Bir anda bu kadar değişken bir psikoloji iyi değildir, ben anlayamadım vallahi kızım seni.” Diyerek son noktayı koydu. Ve Hatice hoca yine yanımda bana destek oluyordu.

Bu okulda herkesin öğretmenler hakkında bilmesi gerekenler var. Bir kaç benden size ipucu olsun

Tansel hoca-- Kendisi bol bol konuşur ama siz konuşmaya başladığınızda birden susturulabilirsiniz. Farklı kişiliğiyle sınıfınıza renk katar.

Tuğrul hoca—Sakin sinirlendirmeyin ters tepelir. Sınıfın babasıdır her zaman..

Neslihan hoca – Derse girdiğinde öğretmenler masası silinmiş ve kurulanmış olmalı. Derslerinde asla uyumayın değişik bir şekilde uyandırılabilirsiniz.

Bülent hoca—Eğer kendisiyle bir tartışmaya girecekseniz tartışmanın galibi baştan bellidir Bülent hoca. Suyuna gitmeye çalışın.

Nükhet hoca—Şen şakrak gülüşüyle ve bitmeyen anılarıyla eğlenceli derslerin sahibidir.

Zeynep Hoca—Tarih derslerinde “Adam bunu da sorar.” Cümlesiyle sık sık karşılaşacaksınız.

Hasan hoca—Din konusunda asla tartışmaya girmeyin. Kazananı elbette Hasan hoca olur. Gönlü dolu eli bol Hasan hoca her derdinize deva olabilir.

Mustafa hoca—Eğlenceli ders işleyişiyle öğrenmek istemeseniz bile dersi öğrenirsiniz.

Alparslan Hoca—Şiir okuduğu derslerde sesini ninni gibi algılayıp uykuya dalabilirsiniz. Zor sınavların babasıdır.

ÖYLE BİR HÜZÜN

Merve YILMAZ — 12/D

*Bir hüzün buğusu sarmış bu
gece her yanıma*

*Köşe bucak kaçsam da acıla-
rımından nafile*

*insan nereye kadar kaçabilir ki
kendinden*

Belki de ondandır yüregimi

kaplayan tarifsiz sancının

Yaş olup gözümünden usulca akması

Çaresizliğin zirvesindeyim

Yüregim yorgun, ben yorgunum

Bir gül misali vaktinden önce soluyor ömrüm

Ben ömrüme kırgınım, ömrüm bana kırgın

Serseri bir mayın gibi dolaşıyorum

*Kışılup kaldığımız, adına dünya dediğimiz bu zin-
danda*

*Öyle bir hüzün ki bu sığmıyor göğüs kafesime yüre-
ğim*

Bakmaya doyamadığım uçsuz bucaksız gökyüzü bile

Kırgın sanki ömrüme

Saklıyor benden yüzünü

*Ne bir yıldız ne yolumu bulmama yardım eden bir
ışık*

Öyle bir hüzün ki bu mutlu anılarımızın üstünü

Bir toz yığını gibi kaplamış

Sadece anılar kaldı şimdi geriye

*Her şarkıda beynimin her hücresinde virüs gibi yayı-
lan*

*Çocuklar gibi tek başıma silmek zorunda kalmasay-
dım*

Keşke gözyaşımı

Hep böyle eksik hep böyle yarım..

HEPİNİZİ ÇOK SEVİYORUM

Sena Büşra ÖZEROL — 12/C

Okula geleli 4 yıl oluyor. Bu okulu kazandığımı öğreneli tam 4 yıl. Kayıt yaptırılı, liseli olalı, hayallere ulaşmak için ilk adımı atalı, bundan sonrada üniversite var diyeli 4 yıl oluyor. Ne kadar uzun gibi dursa da aslında yaşadıklarım dün gibi aklımda. Şu kısacık 4 yıla aslında hayatımın en önemli zamanlarını sığdırdım. Can dostu arkadaşlar, arkadaş gibi öğretmenler kazandım şu kısacık zamanda. Düştüğümde, umutsuzluğa kapıldığımda o can dostu arkadaşlar vardı yanımda. Biliyorum yine yanımda olacaklar. Yine can dostu olarak kalacağız... Şimdi 4 yıl önce geldiğim bu okuldan gidiyorum. Hayallerimi yaşadığım ve düşlediğim bu okuldan, istemeyerek de olsa can dostlarımdan ayrılıp gidiyorum. Üzülüyorum, hatta bazen de kızıyorum aslında, kendime, okula, eğitim sistemine... Çünkü en güzel zamanlarımı hayatı öğrenerek değil de sadece test çözerek geçirmek zorunda olduğum için. Dersler, yazılılar, sözlüler olmasa, yine ders çalışsak ama bu kadar sıkılmasak belki şu 4 yıla daha fazla şey sığdıracağım, belki daha mutlu olacağım. Arkadaşlarımla hayatın, zamanın tadını daha çok çıkaracaktım ama olmadı. Şimdi 3-4 yıl gibi gözükse de bana göre çok az vakit geçirdiğim arkadaşlarımdan ayrılmak zorundayım. Her gün eğlendiğim, güldüğüm, yeri geldiğinde tartıştığım, sinirlendiğim arkadaşlarımdan ayrılmak zorunda... Diyorum ki İnşallah yakın yerleri kazanırız da yine biz olarak, 12/C sınıfı olarak görüşürüz. Biliyorum ki ne bizim okula bir daha böyle sınıf gelecek ne de ben böyle bir sınıfta okuyacağım. Tüm Arkadaşlarım Hepinizi Çok Seviyorum Görüşmek Dileğiyle...

YOLCULUK

M. Denizhan YARALI — 12/D

Rüzgar hep kuzeyden eser yelkenlerime / Üşütür üşütür ama o güzel memleketlere gidilmez / Başka türlü / İyot kokusu duya duya yavaş yavaş sürüklenirken / O yeşil ışıklar başka türlü nasıl görülür / Sadece gökyüzü ve deniz eşlik eder / Ulaşmak istenen karalarsa daha çok uzadı / Rüzgar esmeye devam eder yelkenlerime

Bilirim bir gün seni ulaştıracak o güzel

O yüregimi pıt pıt attıracak sabillere

Sen es es ki

Ben de gidebileyim

Ollabi başka bir şey istemem

Sırtım üşümüş, serseri hastalık ciğerlerimi kemirmiş umrumda değil

Fakat orada arkana bakarım bunca tanışmışlığımız, bunca dostluğumuz

Sen hala yüzüme vuruyorsun

Bu biraz canımı sıkıyor

İnsanın senin gibi arkadaşları olmalı

Olmalı ki hüznü de mutluluğu da sende bulsun

Bırak ama şimdi koşmayı sırası değil

Beni güneşe çocukların gülerek şarkı söylediği yerlere götür

Sırası geldi bunca bekleme buna engel bunca bilmem ne

Gitmekten başka bir şey istemem

Yalnız oraya varınca arada kapımı çal

Uzun zamandır tanırım seni

Öyle birden bire bırakıp gitmek olmaz

Ugra yine o tavrını takınıp

Ben gülen yüzümle karşılarım seni

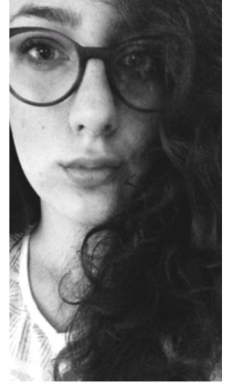
Fakat çok uzun sürede kalma

Git kuzey rüzgarı

Diğerlerine umut ol

YAYINDA VE YAPIMDA EMEĞİ GEÇENLERE..

Miray UMUR — 12/E

Sanırım bunun dokunaklı, duygusal bir elveda yazısı olması gerekiyor. Fakat gelin görün ki ben elimde kalem bir saattir oturmuş “Nereden başlasam?” diye düşünüyorum masa başında. Evet, anlatacak çok şey var geriye dönüp bir baktığımızda. Bazıları paha biçilemez anılar, bazıları ise hep içimizde yer edinecek olan hayal kırıklıkları, pişmanlıklar.

Dört sene, az değil. Hatırlıyorum da bu okula ilk geldiğim gün aklımdan geçen tek şey “ Lütfen cehenneme dönüşmesin.” düşüncesiydi. Nasılsa gidiyorum, siz bunu mezun olduğum gün okuyacaksınız diye düşüncelerimi saklamayıp dürüst olacağım için affedin!

Lise beni korkutan bir yer olmuştu küçük yaşlarımdan beri, bunda zorbalığın tavan olduğu bol intihar etmeli Amerikan lise dizilerinin payı büyük tabii. Şimdi ise dört sene daha okuyacaksınız deseler “Hay hay.” derim.

(Elbette ki hayır, mezun olmayı beklerken hapis-hane mahkûmu gibi çentik atıyorum duvarlara.) Her ne kadar buradan uzaklaşmak istesem de lisenin, özellikle bu lisenin bana kattıklarını göz ardı etmek haksızlık olur. Sadece bana değil, muhtemelen herkese!

Bazıları vardır ki yüksek ilköğretim başarısını bozmadan, hatta üzerine katarak taşır liseye. Hah,

işte ben ve benim gibiler genelde onlara hayret etmekle birlikte biraz da uyuz oluyoruz. Zira ben büyük değişikliğe alışamayıp dibe çakılmış, üzerine elle-riyle kum çıkarmışlardanım. 16 almışlığım bile var! Tek mağdur ben olamam değil mi? Bu durumu birçoğumuz yaşamışızdır. Fakat sonra hepimiz, öğretmenlerimizin, ailemizin, arkadaşlarımızın yardımıyla bir yolunu bulduk işleri yoluna koymanın.

Yoluna koymasına koyduk ama sorunlarımız da bitmedi değil. Kendimi baz alarak konuşacağım; gerçekten problem yaratmakta master yapabileceğimi düşünüyorum. Saçımın renginin sürekli değişmesi yüzünden Mustafa Hoca'mın sabırla yaptığı uyarılardan, taktığım renkli bileklikler dolayısıyla Figen Hoca'mdan gelen “Çaput ağacı” yakıştırmasından, devamsızlıklarım

ötürü aldığım uyarılardan tutun “Bu okula hiç yakışmıyorsun!” azarına kadar.

Yine de, sorunlarımızın yanında güzel yanlarımızın da olduğu, neden olduğumuz problemlerin bizi asıl biz yaptığımızı ve hala sevimli suratlarımızı bozmadığımızı düşünüyorum! Hepimizin güzel yanları var, özellikle bu lise olayının. Ömür boyu sürececek, en azından sürmesi temenni edilen arka-

daşlıklarımız oldu. (Gülşen'e, Şeyma'ya, Canan'a Uğurcan'a ve Nilay'a bu dört seneyi çekilir kıldıkları için teşekkür etmek istiyorum bu arada.) Belki çoğumuzun unutulmaz olarak nitelendirdiği "Lise aşkı" denen hadiseyi tattık. Bunun üzerine bir iki cümle daha kurmak isterdim ama hoşlandığı çocuğa bu güne kadar sadece 5 cümle kurup onda da durumu batırmayı başarmış biri olarak susmayı tercih edeceğim. Hayal kırıklıklarımızı yaşadık lisede. İsteddiğimiz notu alamamamız ya da yaptıklarımıza beklediğimiz tepkinin tam tersinin gelmesi gibi. Haksızlık nedir onu öğrendik gerek yaptıklarımız gerekse bize yapılanlarla. Pişmanlıklarımız oldu, bazen kaçırdığımız fırsatlar, korkup atamadığımız adımlar bazen de düşünmeden attığımız adımlar yüzünden. Özellikle benim patavatsızlığım yüzünden listesini çıkartmaya kalksam bakkalın veresiye defterini dolduracak kadar var!

Belki de herkesi mutlu etmeye çalışırken kendimizi unutacağımızı, ya da en azından bunun oldukça zor olduğunu öğrendik yine zor yollardan ama bu süre zarfında iyi şeylerde öğrenmedik mi? Başarının ne mükemmel bir his olduğunu, çalıştığımız, çabaladığımız zaman er ya da geç karşılığını alacağımızı, elde ettiklerimiz sonucunda kendimizle gurur duymayı, rekabeti, hırsı, sorunlarımızla başa çıkmayı öğrendik.

Sanırım artık bitirmeliyim, son olarak ne istediğimi anlamamda yardımcı olan, sorunlarımı çekinmeden anlatabildiğim, karakterimin şekillenmesinde büyük rol oynayan, her zaman bende idol olarak kalacak olan Tuğrul ve Tansel Hocalarıma bir "Thank you"yu borç bilir, ayrıca yayında ve yapımda emeği geçenlere teşekkür ederim!

SİYAHIM

Hilal EĞİN — 12/A

Siyahım, can içim

Hem uzak hem yakın olanım

Türlü çakallıklar yapıp

Yanında kalmaya çalıştığım

Sabırla beklediğim

Ama hiç gelmeyenim.

İncir ağacımızın koyu yeşilinde

Güneşin kavuran sıcaklığında

Ağustosun kurşun gibi ağır havasında

Kanımın her hücreyi seni isterken

Yüreğim bir güvercin misali kanat çırparken

Kırmızılar ve aklar içindeyken

Merhametle seni bekledim.

Siyahım, ruh özüm

Hem uzak hem yakın olanım

Huzurundan yoksun kaldığım

Kokusunu ve ellerini bilmediğim

Sabırla beklediğim

Ama hiç gelmeyenim.

DÖRT ARTI BİR

Uğurcan METİN — 12/E

10. sınıfı iki kere okuyunca sınıfta kalma olayını iyice benimsemiştim ki, 11. sınıfın ilk felsefe dersiydi. İlk ders biraz konuştuk falan derken tenefüs zili çaldı ve Neslihan Hoca laptop çantasını birisine emanet etmek için “Sınıfta kalan var mı?” diye sorduğunda elimi kaldırmıştım. Oysa ben onu “Sınıf tekrarı yapan var mı?” olarak algılamıştım. Sınıfça gülmeye başladık ve Neslihan Hoca şaşkın bir bakış attıktan sonra olanı anlattık ve bir daha güldük...

11. sınıf Zeynep hocanın dersi, yine kitabımızı açıp, konumuzu okuduğumuz günlerden biri. Konuları yazdırırken “Saltanatın Kaldırılması” dedi Zeynep Hoca, ben de durur muyum çok biliyorum ya “1 Kasım 1922” diye atladım. Başka bir şeyden konuştuğumu sanıp “Şşş konuşma” dediğinde sınıfça bakiştık ve sessizce gülüştük... Tarihini soruyor sanmıştım, meğerse öyle değilmiş.

DİCLE’NİN KALBI

Selvanur ÇELİK — 12/E

*Upuzak dağların arasında küçük-
cük bir köy*

*Gökyüzü masmavi, suyu gümüş
gibi berrak*

*Sonsuz buğday tarlalarının yanın-
da, Dicle beslerdi insanı.*

Ekmek olurdu, su olurdu sofralarına

Kap kara gözlü çocukları olurdu, yürekli

*Hepsinin yüreklerinin ta derininde bir yaraları olur-
du.*

Bozkırın ortasında ulu ağaca sığımlardı.

*Güneş vuran yapraklarına anlatırlardı anlatamadık-
larımı*

Geceleri aydan güç alırlardı, gündüzleri güneşten.

Sevgileri, kinleri içlerindeydi.

Hayat olurdu aşkları.

Oe umut.

Onların umudu vardı.

Nefretle savaşmayacaktı insan

Savaş kandı,

Kartallardan bunu öğrenmemişti çocuklar.

Dağlara Cşık yaşamaktı, yaşamak.

Savaşsız, ölümsüz, nefretsiz yaşamaktı.

İNCİRDEN NAĞMELER

İrem YÜRÜK — 12/A

Ben bir incirim

Kurumaya meyilli bir ağacın

Sağ kalan dallarından birinde olgunlaşmayı bekliyorum

Daha çok küçüğüm

Yeşil mantomun altındaki beyaz entarinin içi hala boş ve acı

*Tatlı bir kırmızıya dönmesini bekliyorum çekirdekle-
rimin*

Kanatlarım da yok ki

Gideyim de yemyeşil bir ağaca konuvereyim

Gölgelenebileceğim bir yaprak bile yok etrafımda

Dımdızlak güneşe bakıyorum

Sıcak bir günde güneş beni kavuruvorecek

Meyvem de yenilmeden

Ziyan olup gideceğim diye çok korkuyorum

*Ama yine de her gün sabırla beklerim güneşin doğu-
şunu*

Merhametlidir benim dostum

İncitmeden ısıtır beni

*Yumuşakça esen bir rüzgar da fe-
rablatır bazen içimi*

Siyah mı siyah bir gecede

Oturduğum dalın altında çakallar uluşur

Oe de bazen boğuşur

Ortalık kan revan

Sonra bir gök gürültüsü ve şimşek

*Şiddetli fırtınada yuvamdan kopmaktan da korkarım
ayrıca*

Sabah gecedan kalan kurşun soğukluğunu ıltır güneş

Ak bir kedicik miyavlar

Gecedan çok yağmur yağmış olsa da

Kulaklarıma su kaçmamıştır demek ki

Duyabilirim onu

Günler birbirini kovalar

Dostum bir görünüp bir kaybolur

Oe artık ben, ben olurum

Olgun, tazecik, dalında bir incir

Tek, yalnız kalmış bir meyve

Dalımdan narin eller alır beni

Ya ağzımı tatlandırırım bir dakikalığına

Ya da yapacağı reçelin içine konulup

Kahvaltımın vazgeçilmezi olurum

ÇİZİ-YORUM

Görkem DİRİK — 12/B

İBRET LİK

Japonya'da bir çocuk 10 yaşlarında bir trafik kazası geçirmiş ve sol kolunu kaybetmiş. Oysa çocuğun büyük bir ideali varmış, büyüyünce iyi bir judo ustası olmak. Sol kolunu kaybetmesiyle birlikte bu hayali de yıkılan çocuğunun büyük bir depresyona girdiğini gören babası, belki bir ümit ışığı olabilir düşüncesiyle Japonya'nın ünlü bir judo hocasına gidip, çocuğun durumunu anlatarak yapılacak bir şey olup olmadığını sormuş.

Judo hocası "Çocuğu getir bir bakalım." demiş. Ertesi gün baba ile oğul çıkmışlar hocanın karşısına. Hoca çocuğu öyle bir süzmüş ve "Tamam." demiş. "Yarın çocuğun esyalarını getir baslıyoruz." Ertesi gün çocuk geldiğinde hocası ona bir hareket göstermiş ve "Bu harekete çalış." demiş.

Çocuk bir hafta aynı hareketi çalışmış. Sonra hocasının yanına gidip, "Bu hareketi öğrendim, başka hareket göstermeyecek misiniz?" diye sormuş. Hocanın cevabı "Çalışmaya devam et." olmuş. 2 ay, 3 ay, 6 ay derken çocuk okuldaki bir yılını doldurmuş. Bu bir yıl boyunca da hep o aynı hareketi tekrarlamış. Hocanın yanına tekrar gitmiş. "Hocam 1 yıldır aynı hareketi çalışıyorum, iyi de yapıyorum. Bana yeni bir hareket göstermeyecek misiniz?" "Sen aynı harekete çalış oğlum. Zamanı gelince yeni harekete geçeriz."

2 yıl, 3 yıl derken çocuk hocanın nezaretinde 5 yılını doldurmuş. Bir gün hocası çocuğun yanına gelip, "Hazır ol. Seni büyük turnuvaya yazdırdım. Yarın

maça çıkacaksın." demiş. Delikanlı sok olmuş. Hem sol kolu yok, hem de judoda bildiği tek bir hareket var. Ünlü judocuların katıldığı turnuvada hiçbir şansının olmayacağını düşünmüş; ama hocasına saygısından dolayı da ses çıkarmamış.

Turnuvanın birinci günü delikanlı ilk müsabakasına çıkmış. Rakibine bildiği o tek hareketi yapmış ve kazanmış. Derken ikinci, üçüncü maç... Çeyrek final, yarı final ve umulmadık bir biçimde finale katılmaya hak kazanmış. Finalde delikanlının karşısına ülkenin son 10 yıldır yenilmeyen şampiyonu çıkmış. Rakip, judoda tam bir üstat. Delikanlı dayanamayıp hocasının yanına kosmuş.

"Hocam, hasbelkader buraya kadar geldik. Rakibi-me bir bakın hele, yılların şampiyonu. Bende ise bir kol eksik ve bildiğim tek bir hareket var. Bu kadar bana yeter. Çıkıp da rezil olmayayım, izin verin turnuvadan çekileyim.", "Olmaz. Yenilsen de bu turnuvadan çekilmeyeceksin."

Çocuk çaresiz çıkmış müsabakaya ve maç başlamış. Delikanlı yine bildiği o tek hareketi yapmış ve bir hamlede rakibini yere sererek şampiyon olmuş. "Hocam nasıl oldu bu iş? Benim bir kolum yok ve bildiğim tek bir hareket var. Nasıl oldu da ben kazandım?" "Bak oğlum, ilk olarak, 5 yıldır aynı hareketi çalışıyorsun. O kadar çok çalıştın ki yeryüzünde o hareketi senden daha iyi yapan kimse yok. İkinci olarak da, o hareketin tek bir karşı hareketi vardır. Onun için de, rakibin senin sol kolunu tutması gerekir."

Dergiyi Hazırlayan:
Alparslan YILMAZ

Baskı:
Vildan BAYRAM

Yayın Kurulu:
Alparslan YILMAZ
Nilay YILDIZ
Nur Banu DİNLEYEN
Murat ÇAVUŞOĞLU

OKUL MÜDÜRÜ: Mustafa Celal KILIÇMAN
Telefon: (0282) 768 65 22
Faks: (0282)768 25 51
E-posta: dilanlat@hotmail.com
Yayın İletişim Kulübü